

ידידיהם חיפשו אותם במקום אחר ורק
התערבותה של המלכה מנעה מהם מוות
מרעב.

וכך היה הדבר.

המלכה, שראתה את הילדים התועים, שלחה
מסר לג'ק ראש-הדלעת וביקשה שיגיע
לארמונה. הדמות המיוחדת הזו, המשונה
ביותר מבין כל תושבי ארץ אוז היה ידידה ותיק
וחבר של אוזמה. הוא היה עשוי ממקלות עץ
פשוטים, מחוברים יחדיו ולבושים בבגדים
רגילים. לראש הייתה לג'ק דלעת, עם פנים
חרותים עליה, ומותקנת על יתד חד ששמש
לצווארו.

ג'ק ראש-הדלעת היה דמות פעילה, בעל טבע
נעים ואהוב על הכל, אך ראש-הדלעת שלו
התבלה במשך הזמן ולכן, כדי להבטיח לעצמו
הספקת ראשים טריים סדירה, הוא גידל שדה
דלועים גדול וחי במרכזו, כשלבית שימשה לו
דלעת גדולה מרוקנת מתוכנה. מתי שלג'ק
ראש-הדלעת נחוץ היה ראש חדש הוא אסף

ג'ק ראש-הדלעת וחמור-הניסור

פ. באום

בארמון המלכותי שבעיר הברקת, בירתה של ארץ אוז,
תלויה תמונת קסם שמראה את כל האירועים החשובים
הקורים בארץ הפיות. התמונות האלה מתחלפות
בהתמדה והמלכה אוזמה, השליטה של ארץ אוז יכולה
לראות את הכל שקורה בממלכתה.

יום אחד היא ראתה זוג ילדים, בן ובת קטנים, שנדדו
ביחד לתוך יער חשוך שבמערב הממלכה, ותעו בדרך.

דלעת מהשדה, חרת עליה פנים ותקע אותה על יתד צווארו, ואת הראש הישן זרק, כי לא היה לו יותר צורך בו.

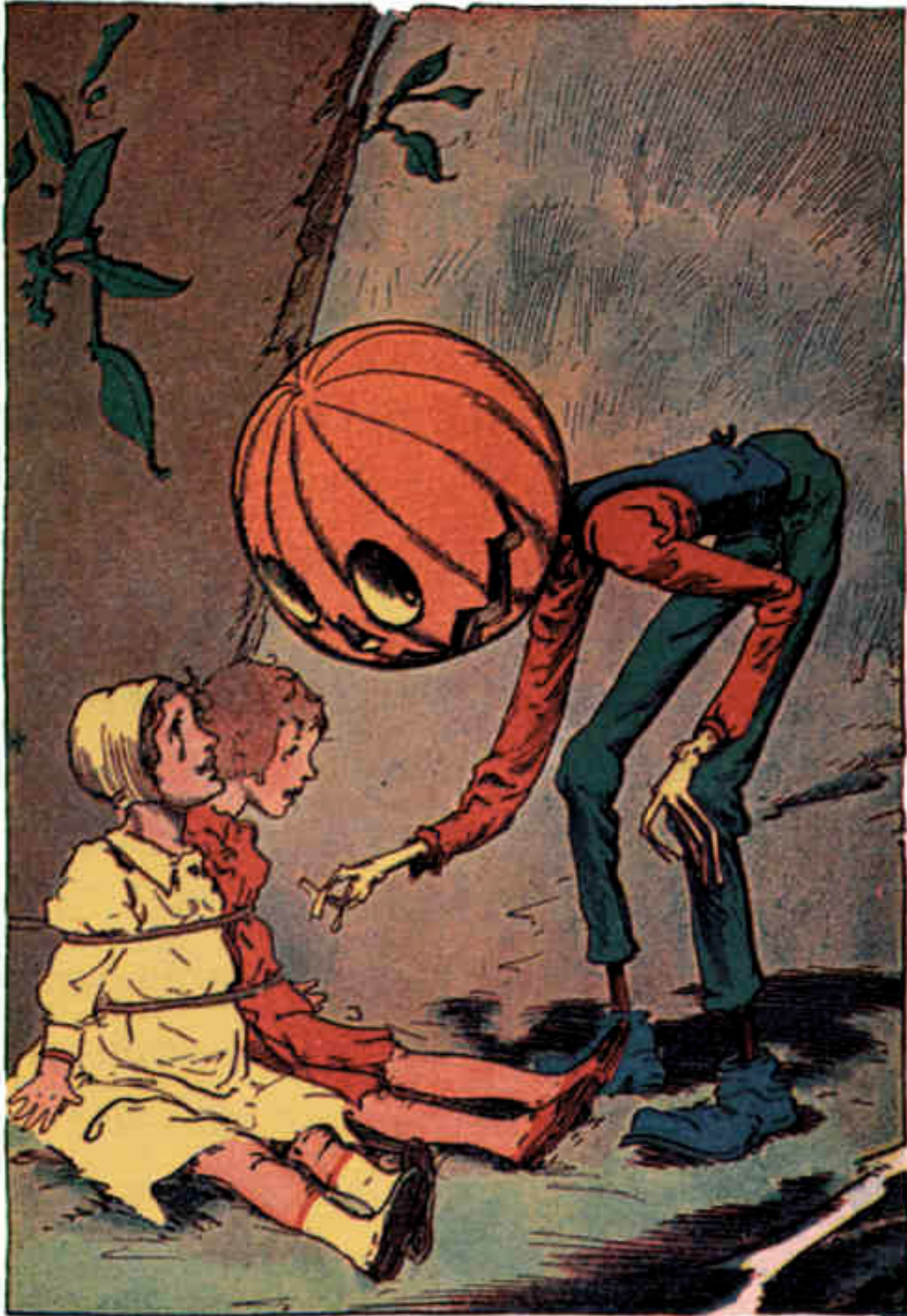
ביום שאוזמה קראה לו, ראשו של ג'ק ראש-הדלעת היה במצב טוב ושמח שיוכל לשרת אותה בהצללת הילדים האבודים. אוזמה הכינה לו מפה, שעליה סומן מקום היער והדרך אליו, וגם השבילים שבהם הוא צריך להגיע לקטנים האלה. ואז אמרה "מוטב שתרכב על חמור-הניסור, כי הוא נבון ויעזור לך למלא את המשימה."

"טוב" ענה ג'ק ראש-הדלעת והלך מיד לאורווה המלכותית כדי לספר לחמור-הניסור ולהכינו לדרך. החיה המיוחדת הזו דמתה במידת מה לג'ק ראש-הדלעת, אך הייתה לה צורה שונה. הגוף היה בול עץ עבה עם ארבע מקלות תקועים בו כרגליים. ענף בקצה אחד שימש לו כזנב והקצה השני היה בעל חריץ עמוק עבור הפה שלו. מעליו היו שני סיקוסים קטנים לעיניים. חמור-הניסור היה החיה המועדפת על המלכה וכדי שרגליו לא תתבלו היא ציוותה לשריין אותן בפרסות זהב.

ג'ק ראש-הדלעת אמר "שלום" לחמור-הניסור ושם על גבו אוכף מעור סגול, מקושט ביהלומים. "לאן היום?" שעל החמור ומצמץ בסיקוס שלו על ג'ק ראש-הדלעת.

"אנו הולכים להציל שני ילדים קטנים ביער" הייתה התשובה. ג'ק ראש-הדלעת עלה לאוכף וחית העץ יצאה מהאורווה, דרך רחובות עיר הברקת ולכביש המוביל ליער המערבי, בו תעו הילדים. למרות שהיה קטן, חמור הניסור היה זריז, מהיר ולא התעייף בכלל. לקראת הלילה הם היו כבר במערב הרחוק, בקרבת היער שאותו חיפשו. הם עברו את הלילה בעמידה סמוך לכביש. לא היה להם צורך באוכל, כי גופיהם העציים לא נעשו רעבים, הם לא היו צריכים גם לישון כי הם לא התעייפו מעולם. עם הזריחה הם המשיכו בדרכם ובמהרה הגיעו ליער. כאן ג'ק ראש-הדלעת בדק את המפה שמסרה לו אוזמה, ומצא בדיוק את השביל שעליהם היה ללכת. תחת העצים הגבוהים היה חשך וקודר וג'ק ראש-הדלעת עודד את עצמו בשריקה עליזה, כשחמור-הניסור צועד לידו.

השביל הסתעף לעתים קרובות ובצורות כל כך משונות, שג'ק ראש-הדלעת נאלץ לעתים קרובות לבדוק את דרכם על פני המפה של אוזמה ובסוף החומר התחיל לחשוד.

"אתה בטוח שאנחנו בדרך נכונה" שאל.
"בוודאי" ענה ג'ק ראש-הדלעת "אפילו ראש דלעת יכול להתמצא במפה כל כך ברורה כמו זו. כל שביל מסומן ברור, והמקום בו הילדים נמצאים צוין בצלב קטן."
בסוף הם הגיעו למקום, בלב היער, שם נמצאו הילד והילדה האבודים. אך הילדים היו קשורים היטב לגזע של עץ גדול, שלרגליו ישבו.

כשהמצילים הגיעו אליהם הילדה בכתה והילד ניסה לעודד אותה. "תירגעו יקיריי" אמר ג'ק ראש-הדלעת כשירד מהאוכף "באתי להחזיר אותכם להוריכם. אבל מדוע אתם קשורים לעץ?"

"כי הם גנבים ושודדים" קרא קול חד "לכן הם קשורים!"
"וי!" אמר ג'ק ראש-הדלעת והביט סביב כדי לראות מי דיבר. הוא ראה סנאי גדול על ענף נמוך של העץ. על ראשו היה עיגול זהב עם יהלום במרכזו. הסנאי רץ הנה והנה על הענף וקשקש בהתרגשות.

"הילדים האלה" סיפר הסנאי בכעס "שדדו את המחסן שלנו מאגוזים שאספנו ושמרנו לחורף. לכן אני, מלך הסנאים, ציוויתי לעצור אותם ולשים בכלא, כפי שאתם רואים. לא הייתה להם כל זכות לגנוב את ההספקה שלנו ואנחנו נעניש אותם."

"היינו רעבים" סיפר הילד בתחנונים "מצאנו בעץ חור מלא אגוזים ואכלנו אותם כדי לא למות. לא רצינו למות מרעב עם כל המזון כאן, מולנו." "אתה צודק" אמר ג'ק ראש-הדלעת ונד בראש הדלעת שלו "אני לא מאשים אותכם בכלל בתנאים אלה. בכלל לא." והוא התחיל להתיר את החבלים שבהם הילדים היו קשורים לעץ.

"עצור" קרא מלך הסנאים בהתרגשות רבה "אסור לך לשחרר את העצורים שלנו. אין לך כל זכות לכך." אך ג'ק ראש-הדלעת לא שם לב לדבריו. אצבעות עץ שלו לא היו זריזות במיוחד ולקח לו זמן להתיר את הקשרים. וכשגמר העץ היה כבר מלא סנאים שהמלך, שחשש שיאבד את השבויים שלו, קרא אליו. מלמעלה הסנאים התחילו לזרוק אגוזים על ראש-הדלעת, אבל זה צחק, ושעזר לילדים לקום על רגליהם.

אלא שבצמרת העץ היה ענף גדול ויבש למחצה, ומרוב הסנאים שישבו עליו הוא נשבר, נפל ישר על ג'ק ראש-הדלעת, שבר את ראש הדלעת שלו והעיף את ג'ק ראש-הדלעת למרחק. ג'ק התיישב, אך כשניסה לחפש את ראשו, לא מצא אותו. הוא לא יכול היה לראות ולא לדבר. זה היה האסון הגדול ביותר שקרה לג'ק ראש-הדלעת אי-פעם והסנאים נהנו מאוד מכך. הם התחילו לרקוד סביב העץ תוך המולה רבה, לאחר שראו את מצבו הביש של ג'ק ראש-הדלעת. הילדים אומנם היו כבר חופשיים, ורק המציל שלהם נהרס. אבל החמור היה שם והיה לו מספיק תבונה כדי לטפל בבעיה. הוא ראה את התאונה וידע שהדלעת השבורה לא תוכל יותר לשמש את ג'ק ראש-הדלעת. לכן אמר מיד לילדים "אספו את גופו של ג'ק ראש-הדלעת ושימו אותו באוכף שלי. ואז עלו אחריו ותחזיקו היטב. אנו חייבים לעזוב את היער מהר ככל האפשר, כי אחרת הסנאים יתפסו אותכם שוב. אין לי מפה של ג'ק ראש-הדלעת, וממילא בלי ראשו אין לה כל ערך, ואני צריך לנחש את הדרך החוצה מכאן." שני הילדים הרימו את גופו של ג'ק ראש-הדלעת, שלא

היה גם כבוד במיוחד, ושמו אותו על גבו של החמור.

אחר כך טיפסו עליו בעצמם וחמור-הניסור הסתובב מיד והתחיל לרוץ בדרך שבה הוא בא קודם. אך מאחר שהדרך הסתעפה לשבילים רבים, כולם בכוונים שונים, היצור המסכן התבלבל לגמרי ונדד ביער, בלי כל תקווה למצוא את הדרך הנכונה.

לקראת הערב הם מצאו עץ פרי כלשהו, כך שהילדים יכלו לאכול, ואחר כך הקטנים נשכבו על מצע עלים והחמור עמד שם ושמר עליהם. לידו שכב גופו חסר ראש של ג'ק ראש-הדלעת.

בינתיים המלכה אוזמה ראתה בתמונת הקסם שלה מה קרה ביער, ושלחה את הקוסם הקטן, רכוב על האריה הפחדן, כדי שיציל את המסכנים. האריה הכיר היטב את היער והלך ישר, דרך השבילים הסבוכים, אל המקום בו עמד חמור-הניסור עם הילדים.

הקוסם הצטער מאוד כשראה את מצבו של ג'ק ראש-הדלעת, אך בטוח היה שיוכל לשקם אותו. הוא העלה שוב את הילדים על החמור, הוביל אותם מהיער, והחזיר להורים שלהם, ואז שלח את האריה לאוזמה, כדי שיספר לה בדיוק מה קרה.

אחר כך חזר עם החמור, העלה עליו את גופו של ג'ק

ראש-הדלעת, והסיע אותו לשדה הדלועים. שם בחר
דלעת יפה ולא בשלה מדי, חרת עליה פנים ותקע
אותה על יתד צווארו של ג'ק.
"מה שלומך עכשיו, ידידי?" שאל.

"יופי!" ג'ק ראש-הדלעת לחץ את ידו של הקוסם
"תודה. בלי עזרתך לא הייתי מוצא את דרכי החוצה
מהיער, ולא הייתי מגיע הביתה כדי להכין לי ראש
חדש. אבל עכשיו אני בסדר גמור ואשתדל להיזהר
שלא לפגוע בראשי היפה הזה." ושוב לחץ את ידו של
הקוסם.

"האם השכל בראשו החדש טוב יותר מזה שבראש
הקודם?" שאל חמור-הניסור, שעקב אחרי שחזורו של
ג'ק ראש-הדלעת.

"זרעי הדלעת בפנים הם עדיין רכים" ענה הקוסם "ולכן
לידידנו תהינה עכשיו גם מחשבות רכות. אך למען
האמת, ידידי החמור, עם כל היתרונות של ג'ק
ראש-הדלעת, הוא לא יצוין לעולם על חכמת יתר."